

Holė Makolė

Pirmadienio rytą mama pastebėjo, kad Džekas slapčia bando įsikišti AP į mokyklinę kuprinę.

– Ne, Džekai, – švelniai tarė ji. – O jeigu jis pasimes?

Džekas net pasipurtė nuo minties, kad AP gali pasimesti naujojoje mokykloje tarp svetimų žmonių, tad grąžino AP atgal į miegamąjį, bet priartėjęs prie mokyklos vartų pasijuto labai vienišas ir sutrikęs.

– Neabejoju, kad diena bus smagi, – apkabinusi jį tarė mama, jiems laukiant skambučio, kai Džekui reikės eiti į vidų.

Džekas nieko neatsakė. Jis visaiip raukėsi stengdamasis nuslėpti išgąstį.

Klasėje visi iškart sužiuro į jį. Jie atrodė vyresni negu vaikai iš senosios klasės. Mokytoja kalbėjosi su juo maloniu balsu, paklausė vardo. Paskui kvietė visus išeiti po vieną priešais klasę ir parodyti, ko yra pririnkę gamtos pamokai. Aišku, Džekas nieko neturėjo, tad jis tik stebėjo, kaip vaikai rodo klasei lapus, giles ir kaštonus.

Pagaliau nuaidėjo skambutis, skelbiantis pertrauką. Džekas susirado kampa, kur niekas jam netrukdytų.

Pasibaigus pertraukai mokytoja liepė vaikams pasiimti skaitinių knygas. Vieną davė ir Džekui. Tada paaiškino vaikams, kad šiandien išskirtinė diena, nes atvyks aukštesniųjų klasių mokiniai. Kiekvienam vaikui bus skirtas vyresnis bičiulis, kuris padės skaityti.

Netrukus klasės durys atsivėrė ir į vidų sugužėjo daugybė diškių ketvirtokų. Jie visi vaipėsi, keletas pamojavo pažįstamiems jaunėliams. Džekas jautėsi kaip niekada išsigandęs.

Viena aukšta mergaitė stovėjo nuošaliau nuo kitų. Ilgus juodus plaukus buvo susirišusi į uodegą. Ji nekikeno ir nesidangstė burnos ranka kaip dauguma kitų atvykėlių mergaičių. Nė nekrustelėjo iš vietos, kai mokytoja pakvietė vyresnius pasirinkti porą. Kai aukštoji mergaitė pagavo Džeko žvilgsnį, jis greitai puolė tyrinėti savo pirštų.

Dičkiaai ėmė vaikščioti tarp suolų, o visi Džeko bendraklasiai puolė šnibždėti: „Hole! Hole! Ateik čia, Hole!“

Mergaitė, sėdinti šalia Džeko, irgi šnibždėjo: „Hole! Hole!“

Išvydusi, kad Džekas žiūri į ją, šalia sėdinti mergaitė paaiškino:

– Matai tą mergaitę ilgais juodais plaukais? Tai Holė Makolė. Ji puiki gimnastė. Ją rodė per televizorių.

– Sveikas, – pasigirdo balsas aukštai viršum Džeko galvos.

Jis pakėlė akis. Makolė, kurią rodė per televizorių, stebėjimo į jį.

– Tu naujokas, ar ne? – paklausė ji.

Džekas bandė pasakyti „taip“, bet jo balsas buvo dingęs. Visi spoksojo į jį, o paklaikę šnibždesiai „Hole, Hole, Hole, atėik čia!“ tapo dar garsesni.

Bet Holė Makolė nekrepė į juos dėmesio. Ji prisitraukė kėdę ir atsisėdo šalia Džeko.

– Būsiu *tavo* pora, – tarė ji.

Gal kam ir būtų pasirodę keista glebų mažą paršėlį lyginti su aukšta vienuolikamete mergaite, kurią rodė per televiziją, bet ne Džekui. AP surado jam draugų pačią pirmą dieną senojoje mokykloje, tą patį padarė ir Holė Makolė naujojoje mokykloje. Jau po valandos su Hole kaip skaitymo porininke Džekas iš tylenio naujoko tapo *berniuku, kurį pasirinko Holė Makolė*, berniuku, kurį vėliau išvydusi prie sausakimšo stalo Holė Makolė pavadino „mano bičiuliu Džeku“.

Visiems kitiems tai padarė didelį įspūdį. Netrukus jau ir jie norėjo su juo kalbėtis. Kai per pietų pertrauką Džekas pabaigė valgyti sumuštinis, berniukas vardu Roris paklausė jo, ar šis nenorėtų pažaisti futbolo. Roris puikiai mokėjo pokštauti. Kai po pamokų mama pasitiko Džeką prie mokyklos, Roris nutempė savo mamą prie Džeko mamos, ir motinos sutarė dėl Džeko apsilankymo Rorio namuose dar tą pačią savaitę.

AP liko sužavėtas, kad pirmoji diena naujojoje mokykloje Džekui šitaip gerai susiklostė. Jam patiko klausytis apie Holę Makolę ir Rori. Žinoma, Džekui nieko nereikėjo sakyti garsiai. Jaukiai įsitaisęs po antklodėmis, už lango šnarrant lapams, AP viską suprato be žodžių. Džekas užmigo priglaudęs prie skruosto pupų pilną AP kūną, uosdamas pažįstamą kvapą, sumišusį su šviežiais Džeko kambario dažų kvapais.

Holės AP

Visą tą semestrą Džekas ir Holė išliko skaitymo pora. Kuo geriau ją pažino, tuo labiau jis suprato, kodėl visa klasė nori su ja draugauti.

Ne tik labai protinga, nuolat gaunanti gerus pažymius ir turinti pakankamai gerą balsą, kad dainuotų solo per susirinkimus, Holė Makolė buvo ir viena iš geriausių jaunųjų šalies gimnasčių. Ją kartą rodė per televiziją ir du kartus pristatė laikraštyje. Ji svajoto dalyvauti olimpinėse žaidynėse. Kai ką iš viso to ji pati papasakojo Džekui, kai ką jis išgirdo iš kitų žmonių.

Holė nerietė nosies, nors ir buvo garsi. Ji parodė Džekui mėlynes, kurias įsitaisė krisdama nuo buomo. Gimnastika atrodė itin sunkus darbas. Holė paaiškino Džekui, kad jai labai svarbu laimėti, ir laimėti nuolat. Net antra vieta jos netenkino. Ji negalėjo sau leisti pralaimėti, jeigu norėjo keliauti į olimpiadą.

Bet vieną dieną, atėjusi į skaitymo pamoką, Holė apstulbino keista išvaizda. Jos akys buvo paraudusios, paakiai išbrinkę, o sveikindamasi ji vos išspaudė kelis žodžius.

Nors Džekui ji labai patiko, vis dėlto šiek tiek jos ir drovėjosi.

– Ar tu... ar tu pralaimėjai? – sušnibždėjo jis.

Džekas prisiminė, kad savaitgalį Holė dalyvavo svarbioje gimnastikos varžybose. Ji papurtė galvą.

– Aš nedalyvavau.

– Sirgai? – paklausė Džekas.

Holė vėl papurtė galvą.

Jie ėmė skaityti dar vieną Džeko skaitinių puslapį. Stai ga ant to puslapio pliumptelėjo didžiulė ašara.

– Mano mama paliko tėtį, – sušnibždėjo Holė.

Slėpdamasi už Džeko skaitinių knygos, ji viską jam papasakojo.

Kol tėvas dar nebuvo grįžęs iš darbo ligoninėje, Holės mama liepė jai susikrauti daiktus, o tada nuvežė į kitą butą. Holė nežinojo, kada vėl pamatys tėtį. Ji jo ilgėjosi. Įprastai būtent jis veždavo ją į gimnastikos varžybas. Mama paaiškino jai, kad tėčio nebemyli.

– Tėtis nori, kad gyvenčiau su juo, o mama nori, kad su ja, – pašnibždomis tarė Holė. – Nežinau, ką daryti.

Pasibaigus skaitymo valandai ir Holei grįžus į savo klasę, Džekas ėmė svarstyti, kas ją paskatino iškloti šias asmenines paslaptis. Gal jis yra savotiškas Holės AP? Nors jai pasakojant beveik visą laiką pratylėjo, vis dėlto Džekas viską suprato.

Kiti pokyčiai

Džekas įprato, kad tėtis siunčia jam atvirukus iš įvairių miestų, kuriuose lankydavosi darbo reikalais. Mama prikabindavo atvirukus ant šaldytuvo, kad Džekas galėtų juos visada matyti. Vienas buvo su tiltais virš kanalų, o kitas su miestu aukštai snieguotuose kalnuose. Džekas kalbėdavosi su tėčiu telefonu ir siųsdavo jam piešinius, kuriuos nupiešdavo mokykloje, sykį nusiuntė ir ketvirto lygio plaukimo pažymėjimą. Džekui patiko plaukioti. Jis buvo vienas iš geriausių klasėje, tad septintąjį gimtadienį šventė baseine. Atėjo daug bendraklasių, taip pat ir geriausias draugas Roris.

Prieš mokslo metų pabaigą Holę Makolę antrą kartą parodė per televiziją. Vėliau ji išėjo priešais mokinių susirinkimą parodyti visiems dar vieno aukso medalio, visa mokykla plojo, o ji pamojavo ir mirktelėjo Džekui.

Per atostogas mama su Džeku, pasiėmę močiutę ir senelį, išvyko į Graikiją. Kartu keliavo ir AP. Jam patiko saulė. Jo glebus mažas kūnelis, gulėdamas ant rankšluosčio šalia

Džeko prie baseino, dar labiau išbluko ir papilkėjo, bet šįkart Džekas jo neužkasė smėlyje.

Kai prasidėjus naujiems mokslo metams Džekas grįžo į mokyklą, Holės Makolės nebesutiko, nes ji buvo perėjusi į vidurinę mokyklą. Džekas jos ilgėjosi, bet dabar jis turėjo daugybę draugų.

Vieną vakarą senelis su močiute atėjo pabūti su juo, nes mama ketino išeiti. Tai atrodė keista, nes vakarais mama dažniausiai niekur neidavo. Kai Džekas paklausė, kur ji susiruošė, mama paaiškino, kad vakarieniaus su draugu. Ji atrodė dailiai. Vilkėjo naują suknelę.

Vėliau mama išeidavo vakare kartą per savaitę. Džekas dėl to nesuko galvos. Jam būdavo smagu su močiute ir seneliu, jie žaisdavo stalo žaidimus, bet Džekas visada pasistengdavo užkelti AP kur nors aukščiau, kai šuo Tobis likdavo pas juos nakčiai.

Vieną saulėtą savaitgalį mama pasakė Džekui, kad jos draugas Brendanas atvažiuos savo automobiliu ir jie trise iškeliaus visai dienai.

– Ar čia tas Brendanas, su kuriuo vaikštai vakarieniauti? – paklausė Džekas.

Mama tai patvirtino.

Brendanas pasirodė esąs malonus vyras, kalbantis žemu balsu. Jis nuvežė mamą su Džeku į užmiesčio parką, kur buvo ir žaidimų aikštelė vaikams. Džekas leidosi nuo šliaužynės ir kabarojosi ant virvinio laipiojimo tinklo, bet nesijautė

labai smagiai. Jam atrodė keista, kad mama priklauso ne jam vienam. Kai Džekui pabodo nuotykių parkas, visi trys nukeliavo pasivaikščioti prie upės. Brendanas parodė Džekui, kaip svaidyti akmenukus vandens paviršiumi. Džekas būtų kur kas labiau džiaugęsis, jeigu jį būtų mokęs tėtis.

Kai Brendanas parvežė juos atgal namo ir atsisveikino, mama paklausė Džeko, kaip jam patiko Brendanas. Džekas atsakė, kad jis visai mielas.

Vėliau jie dažnai iškeliaudavo su Brendanu. Džekas matė, kad mamai Brendanas labai patinka. Sykį grįžęs nuo sūpuoklių jis išvydo, kad jie sėdėdami ant suolo laikosi už rankų, bet mama paleido Brendano ranką vos supratusi, jog Džekas juos mato.

Po antklodėmis AP viską suvokė be žodžių. Jis žinojo – nors Džekui, vis geriau pažįstančiam Brendaną, šis ima labiau patikti, Džekas vis tiek jaučiasi nesmagiai dėl to, kad Brendanas laikė mamą už rankos. AP suprato, kad Džekas labiau džiaugtųsi, jeigu mamą už rankos laikytų tėtis. AP kartu su Džeku nerimavo, kad Brendanas nepaliktų mamos, nes tada ji vėl nuliūstų. Vieninteliam AP Džekas galėjo paaiškinti, kaip jis trokšta, kad niekas daugiau nebesikeistų. Kalbant su AP jam niekada nereikėjo apsimetinėti.